

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERAUTEUR

SYLVIA DAY

meester van de
PASSIE

Vertaling Eefje Bosch

HarperCollins

© 2008 Sylvia Day
Oorspronkelijke titel: *Don't Tempt Me*
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Suzan Beijer
Omslagbeeld: Suzan Beijer, Lithografie BFC Graphics
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o

ISBN 978 94 027 1550 7
NUR 343
Eerste druk april 2016

Originele uitgave verschenen bij Kensington Publishing Corp., New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Parijs, Frankrijk – 1780

Hij was het type man dat een vrouw met één enkele blik kon onderwerpen.

Een blik zoals hij haar op dit moment toewierp.

Lynette Baillon keek net zo onbeschaamd terug naar de roemruchte Simon Quinn, terwijl ze zijn ravenzwarte haren en helderblauwe ogen bewonderend gadesloeg.

Quinn stond tegen een gecanneleerde zuil in de balzaal van barones Orlinda, met zijn armen voor zijn brede borstkas over elkaar geslagen en de ene enkel achteloos over de andere geslagen. Hij zag er tegelijkertijd ontspannen en alert uit – een dubbelheid die haar al was opgevallen de eerste keer dat ze hem door de maanverlichte straten van Parijs had zien rijden. Deze avond ging hij gekleed in donkere tinten blauw en grijs, een combinatie die een ingehouden elegantie uitstraalde die ze onweerstaanbaar vond. Te midden van het overduidelijk sensuele thema van de intieme bijeenkomst – kaarsen die geurden naar exotische kruiden, bankjes die ingenieus door nepbladeren werden verhuld en dienstbodes in nietsverhullende kleding – was hij op een sobere manier aantrekkelijk. Zijn rustige intensiteit was veel verleidelijker dan het gedrag van degenen die onbeschaamd hitsig in het rond liepen te springen.

Zijzelf was gekleed in het wit, en haar rokken hadden accenten van weelderige crèmekleurige strikken en zilverdraad. In combinatie met haar bleke huid, lichte haar en het donkere robijnrood

van haar halve masker, wist ze in deze outfit alle ogen op zich gevestigd.

Zijn ogen op haar gevestigd.

Ze waren nooit aan elkaar voorgesteld, maar ze had zijn naam in de wandelgangen opgepikt en had met gretige belangstelling geluisterd naar de gefluisterde verhalen over zijn zondigheid en lage komaf. Hij hoorde nergens bij. Begeerd door de vrouwen en gemeden door de mannen, allemaal om precies dezelfde reden – hij had slechts zijn vermeende bekwaamheid als minnaar om zich op te beroepen en verder geen titel, bezit of moreel kompas om hem te redden. De barones, een weduwe, vond het heerlijk om de beau monde te choqueren, wat zijn aanwezigheid verklaarde. Hij was een noviteit en leek zich in die rol prima op zijn gemak te voelen, maar Lynette voelde een sterke aandrang om zich bij hem te voegen, om het eenzame stukje vloer waar hij op stond binnen te dringen.

Quinn was een lange man, en fors gebouwd. Hij had een strakke kaaklijn en een scherpe neus. Door zijn dichte wenkbrauwen kreeg hij iets arrogants, terwijl zijn lange, volle wimpers hem ook iets zachts gaven. Maar in haar ogen was het aantrekkelijkste onderdeel van zijn ruwe schoonheid zijn mond. De lippen waren volmaakt, niet te vol en niet te smal, en als er een glimlach om verscheen – zoals nu het geval was – waren ze onweerstaanbaar. Ze wilde eraan likken, er zachtjes op bijten, ze over haar naakte huid voelen glijden.

‘Van je zus en jij,’ had haar moeder ooit gezegd, ‘lijk jij het meest op mij. Je loopt over van de passie, je bloed kolkte. Je kunt alleen maar bidden dat je er niet voor zult zwichten.’

Inmiddels had ze het helemaal warm vanbinnen. Haar boezemging snel op en neer in reactie op zijn starende blik. Haar hart ha-

merde. Het feit dat een vreemde zo'n reactie bij haar teweegbracht, ondanks de menigte om hen heen en de afstand tussen hen in, maakte haar reactie des te heviger.

Toen ging hij plotseling rechtop staan en kwam hij met een rustige, maar vastberaden, roofdierachtige tred op haar af. Met grote passen liep hij naar haar toe, rechtstreeks en zonder acht te slaan op degenen die voor hem moesten wijken. Ze haalde diep adem, en haar handen werden vochtig in haar handschoenen.

Toen hij bij haar aankwam, kantelde ze haar hoofd naar achteren om naar zijn gezicht te kunnen kijken en de ruwe schoonheid ervan te bewonderen. Ze snoof zijn geur op, en werd bedwelmd door de combinatie van tabak en muskus. Het primitieve aroma was verrukkelijk en ze moest vechten tegen de krankzinnige aandrang om op haar tenen te gaan staan en haar neus tegen zijn keel te drukken.

'Mademoiselle.'

Ze huiverde toen de sensuele toon waarop hij sprak zich om haar heen wikkeld als de omhelzing van een minnaar.

'Mr. Quinn,' begroette ze hem met een schorre en uitnodigende stem.

Quinn kneep zijn ogen onderzoekend samen. Zonder waarschuwing greep hij haar bij haar elleboog en trok hij haar weg bij de muur. Daar schrok ze zo van dat ze niet in staat was tegen te sputteren.

Tenminste, dat maakte ze zichzelf wijs. Ze was nog niet bereid toe te geven dat ze door een man als hij wilde worden opgeëist. Een man onder wiens verfijnde buitenkant een ruwe mannelijkheid schuilging.

Hij ging haar voor door de menigte, en samen liepen ze een

gang door. Hij maakte een deur open en duwde haar voor zich uit een kamer binnen.

Daar was het donker, en een kort ogenblik werd ze door het gebrek aan licht verblind, na de felle gloed van de enorme kroonluchters uit de balzaal.

Geleidelijk aan wenden haar ogen aan het zachte maanlicht dat door de ramen naar binnen viel. Toen haar zicht was teruggekeerd, liep ze een stukje verder de grote, overvloedig gemeubelde bibliotheek binnen. De geur van leer en perkament prikkelde haar neus, waardoor ze des te meer het gevoel kreeg dat ze op primitieve wijze werd opgeëist.

De deur viel in het slot en ze sprong op, op van de zenuwen. Het geluid van gelach en muziek stierf weg, zodat ze zich alleen nog maar bewust was van Quinn en het feit dat ze alleen waren.

‘Wat speel je voor spelletje?’ vroeg hij bars.

‘Ik stond naar u te kijken,’ gaf ze toe, zich naar hem toe draaiend. Ze was blij dat het licht achter haar vandaan kwam, zodat haar gezicht in de schaduw bleef en het zijne volledig te zien was. ‘Maar dat deed iedere vrouw in de zaal.’

‘Maar jij bent niet zomaar een vrouw, hè?’ gromde hij, op haar af lopend.

Dus... hij wist wie ze was. Dat verbaasde haar. Haar moeder had erop gestaan dat ze hun identiteit niet prijsgaven. Ze logeerden bij een vriendin in plaats van in hun eigen huis, en gebruikten een verzonnen achternaam. Volgens haar moeder om te voorkomen dat haar vader kwaad zou worden om het feit dat ze waren afgeweken van hun aangegeven bestemming: Spanje. Zelf zou ze overal mee hebben ingestemd om naar Parijs te kunnen gaan. Haar familie was daar tijdens haar leven nog nooit geweest.

Maar aan de andere kant... als Quinn haar ware identiteit ken-

de, waarom zou hij haar dan zo openlijk uit de feestelijkheden hebben weggehaald?

‘Ú hebt míj benaderd,’ bracht ze naar voren. ‘U had afstand kunnen bewaren.’

‘Ik ben hier vanwege jou.’ Hij greep haar bij haar ellebogen en trok haar ruw naar zich toe. ‘Als jij je een paar dagen langer braaf had gedragen, was ik nu een heel eind buiten Frankrijk geweest.’

Bedenkelijk keek ze hem aan. Waar had hij het over? Dat zou ze hem hebben gevraagd als hij zijn handen niet op haar had gelegd. Geen enkele man had ooit het lef gehad om de dochter van burggraaf de Grenier aan te spreken. Ze kon maar nauwelijks geloven dat Quinn het had gedaan, maar ze kon zich niet van hem losrukken, omdat ze te zeer in de greep verkeerde van de gevoelens die zijn nabijheid in haar wakker maakte. Wat was hij hard – als steen. Dat had ze niet zien aankomen.

Terwijl ze sneller begon te ademen, voelde ze dat ze voor hem zwichtte. Haar boezem drukte tegen zijn borstkas. Dit was waanzin. Hij was een vreemde en hij leek kwaad.

Desalniettemin voelde ze zich veilig bij hem.

Een paar lange, gespannen ogenblikken lang verroerde Quinn zich niet. Toen trok hij haar mee naar het raam, waar hij ongeduldig het dunne gordijn opzijtrok, zodat het maanlicht op haar gezicht viel. Met een ruk van zijn vingers maakte hij de linten van haar masker los, en dat viel neer, waardoor haar gezicht werd onthuld. Ineens voelde ze zich naakt, maar nog niet helemaal naakt genoeg. Ze voelde een roekeloze aandrang om onder zijn toezienend oog al haar kleren uit te trekken. Het was bedwelmend om in het middelpunt te staan van de hitsige, begerige aandacht van zo’n knappe man.

Met een boze blik boog hij zich over haar heen, zijn mond een

grimmige streep. ‘Waarom sta je me zo aan te kijken?’ beet hij haar toe.

Ze slikte. ‘Hoe dan?’

Quinn snoof geïrriteerd, liet het gordijn weer dichtvallen en greep haar bij haar middel. ‘Alsof je me in je bed wilt hebben.’

Mon Dieu... wat moest ze daar nou op zeggen?

‘U bent... zeer aantrekkelijk, Mr. Quinn.’

‘O, is het nu ineens Mr. Quinn?’ zei hij vleierig, met zijn grote handen op haar rug, waardoor ze zich klein en teer voelde. Veroverd. ‘Ik heb altijd al geweten dat je krankzinnig was.’

Ze stak haar tong uit om haar droge lippen te likken, en hij verstijfde, terwijl hij haar vurig bleef aankijken.

‘Wat voor spelletje speel jij?’ vroeg hij nogmaals. Dit keer bespeurde ze iets anders in zijn stem. Iets duisters. Iets onmiskenbaar opwindends.

‘Vo-volgens mij zijn we allebei in de war,’ zei ze.

Door zijn ene hand in haar nek en zijn andere op haar heup te leggen omhulde hij haar lichaam met het zijne. ‘Reken verdomme maar dat ik in de war ben, vervloekte vrouw!’ Hij gaf een rukje aan haar, waardoor ze gedwongen werd haar rug te krommen, en hij boog zich over haar heen, zodat ze geen kant meer op kon.

Elke inademing was zijn uitademing. Elke beweging was een verlokking. In een lichtzinnige dans gleden hun lichamen tegen elkaar aan. Ze voelde een koortsachtige warmte, een vuurzee die al met die eerste verhitte blik in de balzaal was aangestoken.

‘Wil je geneukt worden?’ gromde hij zacht. Hij bracht zijn hoofd omlaag, zodat hij met zijn lippen haar kaak raakte. De streling was goddelijk en zondig tegelijkertijd, waardoor ze huiverde van de verrukkelijke angst. ‘Want je smeekt erom, heks, en op het moment ben ik zo gek om jou je zin te geven.’

‘I-ik...’

Quinn draaide zijn hoofd om en kuste haar hard; zijn lippen stootten tegen de hare. Er was geen sprake van enige finesse of tederheid. Haar mond deed pijn van zijn drift en vuur. Eigenlijk zou ze bang moeten zijn. Hij leek zich nauwelijks te kunnen inhouden; zijn emoties laveerden tussen irritatie en een allesverzegend verlangen.

Ze kermde, en balde haar vuisten in zijn jas om hem dichtbij te houden. Verrukt door zijn smaak likte ze aan zijn lippen, en hij kreunde, rusteloos met zijn heupen tegen haar aan duwend. Verzwakt gaf ze zich over, en hij werd zachter in zijn benadering, kennelijk bedaard door haar capitulatie.

‘Vertel me waar je in verwickeld bent,’ mompelde hij, met een zachte beet in haar mondhoek.

‘In jou,’ fluisterde ze, terwijl ze haar hoofd kantelde om het contact te verdiepen. Ze voelde zich dronken. De kamer begon te draaien achter haar gesloten ogen, en ze vermoedde dat ze zou neerzigen als hij haar niet zo stevig vasthield.

Quinn draaide zich een beetje om en ging op een stoeltje zitten. Door de verandering van houding raakte ze uit balans en bijna languit kwam ze tussen zijn gespreide benen terecht.

‘Waarom nu?’ vroeg hij, zachtjes aan haar oor knabbelend.

Ze sloeg haar armen om zijn schouders en ontblootte haar keel. Met zijn warme, open mond zoog hij op de zachte huid en ze kronkelde van genot. ‘Mr. Quinn...’

Hij grinnikte, en verraste haar met de warmte in zijn stem. ‘Wie had ooit kunnen vermoeden dat er onder die laag ijs zoveel brandende hitte schuilging?’

‘Kus me nog een keer,’ smeekte ze, des te verzotter op zijn mond nu ze had mogen ervaren hoe kundig die was.

‘We moeten gaan, voor ik je rokken omhoogtrek en ter plekke bezit van je neem.’

‘Nee...’

Quinn sabbelde op haar onderlip en haar lichaam werd nog weker; het werd warm, vochtig en verlangend. ‘Laten we dan naar een kamer met meer privacy gaan, Lysette. Voordat mijn verstand door lust wordt overgenomen.’

Lysette.

Ze verstijfde. Haar hart bleef even stilstaan bij het horen van de naam die niet de hare was.

Ze werd met afschuw vervuld toen ze ineens begreep waar al zijn vragen vandaan kwamen. Simon Quinn kende haar zus. Haar tweelingzus. Haar meest dierbare vriendin en meest pijnlijke verlies.

Want Lysette was dood. Haar lichaam lag in een prachtig beeldhouwde graftombe in Polen.

Hoe kon Quinn haar dan kennen en geloven dat ze nog in leven was?

Hoofdstuk 2

De Franse kust, drie dagen eerder...

Lysette Rousseau, volleerd huurmoordenaars, snoof door de patrijspoort van haar hut de zeelucht op. Ze vroeg zich af waarom haar ophanden zijnde dood haar geen angst aanjoeg. Door haar beroep had ze vele gezichten van de dood gezien. De meeste waren vervuld van angst en gingen gepaard met wanhopige smeekbedes om genade. Ze deed haar best om ook zoveel verknochtheid aan haar eigen leven op te wekken, maar voelde niets. De dood zou een verademing zijn; op een andere manier kon ze er niet tegenaan kijken.

Het schip waarop ze gevangenzat zou de volgende ochtend aanleggen aan de Franse kust. Ze had geen idee wat haar daar te wachten stond. Ze was op missie naar Engeland gestuurd om informatie te verkrijgen, maar was daar ingerekend. Er waren nog twee andere Franse agenten als pressiemiddel achtergehouden. Een andere was dood, door haar toedoen. Het was heel goed mogelijk, gezien de rampzalige gevolgen, dat dit haar laatste nacht zou zijn. Toch maakte dat besef zo weinig indruk op haar dat ze het maar nauwelijks voelde.

Ze was geen vrouw die lang bleef piekeren over haar gevoelens, maar ze vroeg zich wel af hoe haar gebrek aan geheugen had geleid tot een gebrek aan joie de vivre. Haar leven was tot twee jaar geleden voor haar één groot vraagteken. Stuurloos was ze, zonder wortels die haar konden aarden en een anker voor haar vormen. Doelloos. Misschien zou het door sommigen vreemd worden ge-

vonden dat een bestaan dat door de energie van anderen werd gevoed zo vermoeiend kon zijn, maar voor haar was dat nou eenmaal zo.

Het slot in de deur achter haar werd opengedraaid en haar bewaker kwam binnen.

‘Hier is je avondeten,’ zei Simon Quinn met een stem gemaakt om vrouwen in het verderf te storten. De sensualiteit van de lage, diepe toon die hij aansloeg was niet geveinsd; die hoorde bij deze man.

Lysette draaide zich naar hem toe en zag dat hij in zijn eenvoudige kledij van hemdsmouwen en lange broek, in combinatie met zijn donkere, loshangende haar, net een piraat leek. In werkelijkheid was hij een huurmoordenaar die de afgelopen paar jaar voor de regering van Engeland had gewerkt. Daardoor was hij in zekere zin haar tegenstander, maar toch voelde ze zich veiliger bij hem dan bij welke andere man ook. Hij voelde zich niet seksueel tot haar aangetrokken, wat bewezen werd door de afgelopen paar maanden, waarin ze bijna continu bij elkaar in de buurt waren geweest. Ze had hem zelfs een keer seks aangeboden, en dat had hij afgeslagen. Door zijn gebrek aan belangstelling vond ze hem bijna aardig. Bijna.

‘Ik heb geen honger,’ zei ze, terwijl ze keek hoe hij een bord gepokeld vlees met harde koekjes op de ronde tafel in de hoek zette.

Hij trok een zware wenkbrauw op en bestudeerde haar met zijn helderblauwe ogen van top tot teen. Simon was lers; zijn afkomst was duidelijk te zien aan zijn gelaatskleur en te horen aan het accent dat in elk woord doorschemerde. Hij was adembenemend aantrekkelijk en gevaarlijk charmant. Hij kon een vrouw met een enkele glimlach de hele wereld beloven... onder de voorwaarde dat het slechts een tijdelijk cadeautje was. Simon was er de

man niet naar om permanent in iemands leven te blijven. Die sensatie van vluchtigheid was een krachtig lokmiddel. Ze had gezien hoe vrouwen zich aan zijn voeten wierpen, zonder dat hij daar enige moeite voor hoefde te doen.

‘Je moet wat eten,’ zei hij.

‘Dat gedein van het schip is niet echt prettig voor mijn maag.’

Hij haalde een hand door zijn gitzwarte haar – een gebaar vol frustratie. Zijn bewegingen waren soepel, zijn dikke armspieren spannen zich krachtig aan. Simon had het figuur van een gewone arbeider, wat meer vrouwen aantrok dan afstootte. Lysette bewonderde het met dezelfde achteloosheid als waarmee ze mijmerde over de dood.

‘Heb je er... moeite mee dat we morgen al aankomen?’ vroeg hij bars.

‘Zo ja, zou het dan aan je geweten knagen?’

De boze blik die hij haar toewierp maakte haar aan het lachen.

Ze wist dat hij met bedachtzame verwarring naar haar keek. Hij voelde de tweedracht die vanwege haar geheugenverlies in haar huisde, maar hij kende nog niet de reden ervan. Lysette beschouwde haar ontbrekende verleden als een zwakke plek, en ze had door schade en schande geleerd dat ze zich buiten haar sekse geen andere handicaps kon veroorloven.

‘Je doet niet eens een poging om aardig te zijn,’ klaagde hij.

‘Nee,’ beaamde ze, en ze ging zitten op de enige stoel in de kamer, met een notenhouten rugleuning van spijlen en een voorgestemde zitting. Ze deelden een redelijk gerieflijke hut, en toch waren die eerste dagen in haar korte herinnering de meest zenuwlopende. Ze was er niet aan gewend zo dicht bij een man te zijn, laat staan voor langere tijd. ‘Morgen ben je van me af.’

‘Ha!’ Simon ging op de rand van haar bed zitten om zijn laar-

zen uit te trekken. Een hangmat ergens in een hoek diende als zijn slaapplaats. Die zwaaide zachtjes heen en weer op de deining van het schip, en vaak zonk ze bij de aanblik ervan weg in dagdromen over een mooiere toekomst. ‘In Engeland was ik allang van je af geweest, als je niet had lopen liegen, bedriegen en gedurende onze gehele samenwerking tweedracht had lopen zaaien.’

‘Dat is mijn werk, *mon amour*.’

‘Waarmee binnenkort weer een andere ongelukkige ziel geteisterd zal worden.’

‘Ik ben onder de indruk van je hypocrisie.’

Kwaad keek hij haar aan. ‘Ik heb voor mijn vertrek uit Engeland mijn functie neergelegd. Ik breng je alleen maar terug naar Frankrijk vanwege mijn mannen. Anders had ik allang ergens anders gezeten. Ver weg van jou.’

‘Och!’

Hoewel ze aan de buitenkant spottend lachte, bewonderde ze vanbinnen zijn loyaliteit en verantwoordelijkheidsgevoel. Zijn ondergeschikten – twaalf mannen die in het geheim voor hem hadden gewerkt – werden nu tegen hun wil vastgehouden om haar terugkeer te verzekeren. Door zijn ontslag was hij niet langer verantwoordelijk voor hun veiligheid, en toch zette hij door.

‘En over het feit dat ik morgen van je verlost ben... Daar heb ik zo mijn twijfels over. Dit wordt geen soepele uitwisseling,’ zei hij – tot haar verbazing. ‘Eerst zal ik al mijn mannen inspecteren. Als een van hen gewond blijkt te zijn, wachten we op zijn volledige herstel voor we verdergaan. Daarnaast moeten we de voorwaarden voor Jacques en Cartland nog uitonderhandelen. Veel zal afhangen van hoe coöperatief Desjardins zich opstelt.’

‘En als je ze niet allemaal terugkrijgt?’

Simon wierp haar een blik toe. ‘Dat zou niet zo prettig voor jou uitpakken.’

‘O, dat weet ik nog zo net niet, hoor. Je bent niet vervelend om naar te kijken en je hebt een nukkig soort charme.’

Andere mannen zouden haar het leven zuur hebben gemaakt, maar Simon had er, zij het schoorvoetend, voor gezorgd dat het haar aan niets ontbrak. Ze was gefascineerd door zijn aangetaste eer. Lysette had de hele tijd dat ze samen waren geprobeerd te ontdekken wat hem dreef. Als ze daarachter kwam, kon ze die kennis in haar voordeel gebruiken.

‘Heks!’ mompelde Simon als antwoord op haar hoon.

Met een stille zucht zette ze haar in een muiltje gehulde voet op een grof gehouwen houten tafel. Had ze familie of iemand die voor haar kon zorgen en haar miste? Hunkerde er iemand naar haar, en vroeg diegene zich af hoe ze uit zijn leven had kunnen verdwijnen? Ze had geen flauw benul waar een man als Simon door werd gemotiveerd, welke wegen in zijn leven ertoe hadden geleid dat hij zich voor geld verhuurde, maar haar eigen motivatie kende ze wel: het verlangen om haar identiteit te achterhalen. Voor een dergelijke onderneming had ze geld en middelen nodig, en moest ze in staat zijn iedereen te doden die haar op haar zoektocht in de weg stond.

Toen ze met Simon naar Engeland was vertrokken, had ze zich haar terugkeer heel anders voorgesteld. Graaf Desjardins had haar haar vrijheid beloofd in ruil voor de identiteit van het meesterbrein achter Simons spionageactiviteiten in Frankrijk. Maar nu keerde ze terug als gevangene.

‘Eet iets,’ droeg Simon haar op, gebarend naar de tafel.

Lysette overwoog om weer bezwaar te maken, maar besloot toen dat ze geen zin had om haar laatste avond kibbelend door te

brenghen met de enige persoon ter wereld voor wie ze een beetje sympathie had.

Dus gehoorzaamde ze, en ze dwong zichzelf niet langer na te denken over de dag van morgen.